

rende Konseilspræsident mødte i denne Bestyrelse og sagde, at han ikke nærrede Tro paa nogen Nedgang i Militærundergifterne hverken nu eller senere. Vi have faaet oplyst bl. a. ved Referat fra det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) i hans Blad i denne Tid, hvad Konseilspræsidenten sagde i et senere Partimøde. Der blev det visket lidt mere ud, Konseilspræsidenten advarer imod at gaa ud i Landet og gentage denne Agitation mod Militærundergifterne. I det store Partimøde blev det endnu mere udvisket, og endelig her i Salen den 17. Januar blev det næsten helt udvisket, men saa blev det ganske vist gentaget Dagen efter. Er det nu ikke ogsaa betegnende? Er det tillidindgydende, er det tillidvækkende, at det ny Militærprogram først fremsættes betydeligt skarpere og klarere, saa ingen kan tage fejl deraf, og derefter, efterhaanden som man kommer ud i videre Kredse, gentages i mere udvisket Skikkelse, indtil det til sidst i Venstres Presse og Agitation næsten forsvinder. Thi omkring paa Møderne ser man Venstremænd dristigt staa op og benægte disse Ord af Konseilspræsidenten, som nu de ærede Medlemmer for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og Holbæk (Fogtmann) have aflagt deres Vidnesbyrd om. Man benægter ganske simpelt. Man siger, vi ere stadig mod Fæstningen, vi kræve stadig Militærundergifterne nedsatte. Gaar man dem mere paa Klingen, viser der sig en Smule Jesuitisme deri. Man siger: Vi ville have Militærundergifterne nedsatte; ja, naar Verden en Gang bliver anderledes, og naar Europa afvæbner. Men det var ikke Venstres gamle Program, at disse Udgifter først skulde nedsættes, naar Verden kom til at se anderledes ud end nu.

En saadan Svingning er der stadig gaaet gennem den ærede Konseilspræsidents politiske Liv fra for 10 Aar tilbage til nu. Det viser sig for øvrigt ikke blot paa Militærspørgsmaalet. Man vil kunne vise det maaske endnu mere udpræget paa det kirkelige Spørgsmaal. Men der ere ikke saa mange i Betolkningen klare over, hvorledes den ærede Minister Tomme for Tomme, ganske glidende er naaet bort fra Venstres Standpunkt i 1872 til det højkirkelige, statskirkelige Standpunkt. Derfor er det ikke saa underligt, at der ogsaa i den Sag blev protesteret fra moderat Side. Man husker, hvorledes det ærede tidligere Medlem for Verninge (Harald Holm) hævdede Venstres gamle Standpunkt, skønt han var moderat, lige som det ærede Med-

lem for Æbeltoft nu gør det paa det militære Omraade. Det er ikke saa underligt, for ogsaa der er foregaaet denne glidende Bevægelse, maaske mange Gange den ærede Konseilspræsident ubevidst, netop fordi han ikke har og aldrig har haft et klart Udtrykt, selvstændigt Standpunkt, klare rammende skarpe Ord, men fordi han netop er den udviskede Natur, han er, hvorfor han var en ganske tjenlig Fører i mange Aar, men hvorfor han nu maa vække mere og mere Mistillid som den ledende Mand i vor Politik. Der er sagt en Gang, jeg ved ikke om, det er kommet offentligt frem, men jeg har hørt det, at den ærede Konseilspræsidents Politik var en sælsom Blanding af Religion og Studeprang. Dette med Religion og Studeprang — en vestjysk Politik, om jeg saa maa sige, Religion og Studeprang er jo netop betegnende for Vestjyderne — kan der være noget i, det er vist ikke saa ganske ueffent. Der har sikkert i den ærede Konseilspræsidents Politik fra først af været en vis ungdommelig naiv Begejstring for Demokratiets almindelige Idealer, noget af en Religion for ham. Men paa den anden Side har han ogsaa i sin Politik for saa vidt været ligesom de vestjyske Dreng, de handle om Knive, saaledes at det aldrig bliver Drengen, der bliver snydt derved. Jeg maa kun beklage, at jeg synes, at der stadig bliver mindre Religion, men mere og mere af Studeprang i hans Politik.

Jeg kunde have forstaaet det lidt bedre, hvis den ærede Konseilspræsident havde bevæget sig i Spring, ligesom det er Tilfældet med hans Sidemand, den ærede Justitsminister, denne springske Natur, der først var Højremand, saa deltog i den moderate Politik og saa paa een Dag sprang til Venstre saa hurtigt og pludseligt, at hans eget Blad blev ganske konsterneret og ikke vidste, hvad det skulde sige. Man kan nu mene dermed, hvad man vil, jeg sympatiserer ikke med det; men den ærede Konseilspræsidents Vending er stik modsat, ganske langsomt, ganske snigende, ganske listende, ganske glidende. Jeg var i Teatret forleden Aften og saa Ragnarok. Man har der for Rhindøtrene konstrueret nogle Stole, der gøre, at deres Bevægelser ere bølgede og glidende, de kredse omkring, uden at man kan finde et bestemt Centrum. Som Rhindøtrene svømmende, bølgede, glidende Bevægelser ere, saaledes have den ærede Konseilspræsidents Bevægelser været i dansk Politik. Men den Slags Bevægelser,